

Иако је од „саветодавног мишљења“ Међународног суда правде прошло већ скоро месец дана, у тренутку док пишем ове редове нема још ни једног јединог новог признања косовске независности. Додуше, бојим се да лавовска заслуга за то припада срећној околности да је у УН, као и у већем делу света, тренутно сезона годишњих одмора. А још више чињеници да су спонзори косовске независности и аутори овог мишљења, изгледа, преценили снагу и тежину одлуке МСП. Веровали су да је све готово и да ће високи ауторитет Суда правде већ сам по себи изазвати лавину нових признања. Не. Мишљење МСП је у очима већине света само још једном оголило природу међународних односа, а углед „међународне правде“ ће након овога бити сигурно на још нижим гранама. Зато ће и убудуће свако ново признање Косова – као и већина претходних – углавном бити само последица бруталног притиска, уцене или корупције од стране САД и осталих западних земаља, а „пресуда“ МСП, у том смислу, неће представљати много више од једног добродошног алибија.

Зато ће и убудуће свако ново признање Косова – као и већина претходних – углавном бити само последица бруталног притиска, уцене или корупције од стране САД и осталих западних земаља, а „пресуда“ МСП, у том смислу, неће представљати много више од једног добродошног алибија.

Уосталом, верује ли неко да су Белизе, Палау, Науру, Вануату и Маршалска Острва признали Косово након што су детаљно и свестрано проучили случај? И да ли ће, евентуално, признање од стране Пакистана, Тонге или Сент Винсента и Гренадина бити резултат њиховог приклањања суптилној аргументацији коју је у име већине у МСП изложио јапански судија Овада?

Помало слично ономе што се српским властима редовно дешава када слику коју јој сервирају контролисани медији третира као истинит опис стварности, тако су, изгледа, и Американци, Британци и остали поверовали да је она правна петљавина коју је судија Овада прочитао, а која је више-мање само веран препис америчког поднеска, заиста дестилат међународне правде и да они у то не треба даље да се мешају. Е, па преварили су се. Но, чим се врате са одмора и погледају неповољан салдо нових признања, увидеће грешку и бацити се на посао.

Ипак, не може се порећи да је наша дипломатија успела да се мало придигне након онога што је по свим обележјима деловало као класичан нокаут. Мало ко је овде уопште приметио успешан наступ Боже Ђелића (иначе, потпредседника владе задуженог за евро-интеграције) на самиту афричких држава, а ни он сам се, из разумљивих разлога, том турнејом није превише хвалио. Вук Јерemiћ је у Њујорку, најпре у Савету безбедности, а онда и на састанку неврстаних на најбољи могући начин покушао да амортизује неповољне последице одлуке МСП. Такође, Русија, Кина, Индија и свих пет чланица ЕУ које нису признале Косово саопштили су да се у њиховом ставу ништа не мења ни након одлуке МСП. Испоставило се да српске позиције у Савету безбедности нису погоршане и он, како је речено, остаје наша „сигурна лука“.

Али не смемо пренебрегнути ни чињеницу да у сваком тренутку широм света дипломатски представници најмоћнијих западних земаља активно раде за косовску ствар.

Али не смемо пренебрегнути ни чињеницу да у сваком тренутку широм света дипломатски представници најмоћнијих западних земаља активно раде за косовску ствар. Када је британски премијер недавно боравио у Пакистану, прва тема његовог не баш пријатног разговора са домаћинима била је сарадња делова пакистанске обавештајне службе са талибанима, а друга – захтав за признање Косова. Исто тако, у нашим медијима је готово незапажено промакла вест да је приликом последњег самита Организације америчких држава бивши амерички председник Бил Клинтон лично лобирао за косовску независност, као и то да се у последње време на важним међународним скуповима косовски Албанци редовно појављују као чланови америчке, француске или британске делегације.

Зна ли шира српска јавност како је изгледао дијалог између српског министра спољних послова и британског представника на последњој седници Савета безбедности? Док смо, са друге стране, до танчина упознати како је дошло до сукоба и помирења Саше Поповића и Жељка Митровића. (А при томе је седница СБ била јавна, док су преговори између челника Гранда и Пинка били тајни и одвијали су се, ваљда, на некој приватној јахти у близини Миконоса или неког сличног грчког острва.) И све док је тако, нема те резолуције која ће нам Косово вратити, па све да су је у четири руке писали Војислав Шешељ и Војислав Коштуница и све да је усвоји троцифрен број чланица УН.

Зна ли шира српска јавност како је изгледао дијалог између српског министра спољних

послова и британског представника на последњој седници Савета безбедности? Док смо, са друге стране, до танчина упознати како је дошло до сукоба и помирења Саше Поповића и Жељка Митровића.

Сада се опет чују гласови како је српски предлог резолуције лош. Врага је лош. Да је лош, не би се толико упињали да га измене, не би толико претили и не би се толико ускомешале локалне медијске и политичке агентуре. Укључујући и оне квазипатриотске, задужене за дизање панике, ширење дефетизма и позиве на „Трећи српски устанак“ по интернет форумима. Па једни кажу да резолуцију сместа морамо повући да не бисмо љутили наше западне пријатеље и остали без Европе, а други, опет, да треба да одустанемо зато да, с обзиром на вероватноћу пораза, не бисмо запечатали губитак Косова.

Несумњиво благ и мало рогобатан, српски предлог гађа тамо где је већина чланица Генералне скупштине најосетљивија – у принцип суверенитета, неповредивост граница и осуду једностране сецесије. А то и те како има одјека. Поготово тамо, широм Африке и Азије, где су међудржавне границе лењиром повлачили колонијални господари. Многе од тих држава није, разуме се, превише брига ни за Србију ни за Косово, али су веома заинтересоване и забринуте за могућност да би, на трагу косовског преседана, сецесионистичка мечка могла заиграти и пред њиховом кућом. Те земље ће бити изложене великом, не само дипломатском притиску да не гласају за српску резолуцију, сем уколико она претходно не буде „усаглашена“ са Бриселом, то јест, потпуно обесмишљена и обезубљена. И ако попусте нећемо им моћи превише замерити.

Али зато ми попустити не смемо. Ако у последњи час пристанемо да резолуцију мењамо, целом свету ће бити јасно да смо то учинили под притиском и уценом и са каквим правом ћемо онда уопште касније моћи да очекујемо од било кога другог да одоли притиску за признање косовске независности? Зато је, дакле, кад смо се већ нашли ту где смо, боље ризиковати пораз који неће бити наша брука, него се упуштати у сумњиву и нечасну трговину зарад, у овом тренутку, ионако магловите и неизвесне „евро-перспективе“.

Ако у последњи час пристанемо да резолуцију мењамо, целом свету ће бити јасно да смо то учинили под притиском и уценом и са каквим правом ћемо онда уопште касније моћи да очекујемо од било кога другог да одоли притиску за признање косовске независности?

Основно је да схватимо да се овде и сада уопште не одлучује између „Европе“ и „Косова“, него да је тренутно улог само то да ли ћемо или нећемо покушати да будемо нормална држава. Да разликујемо пријатеље и непријатеље, да препознајемо своје интересе и боримо се за њих у границама својих моћи. А Косово ће бити наше онолико колико ми будемо у стању да се за њега „на терену“ изборимо. А тај терен се зове Србија, а не Њујорк. Тај терен су наша конкретна дела, наша срца и наши медији. А на њему, поштено говорећи, данас стојимо неупоредиво горе него у Њујорку и УН. И то је оно што ме пече и што би требало да нас брине много више од било каквог гласања у Генералној скупштини.